

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 marca 2023 r. , znak (...) , Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał J. K. emeryturę od 20 marca 2023 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W treści decyzji wskazano, że do obliczenia emerytury przyjęto: kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 124 446,88 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 638 494,16 zł , średnie dalsze trwanie życia tj.196,20 miesięcy. Wyliczona emerytura wyniosła 3 888,59 zł $[(124\ 446,88 + 638\ 494,16) / 196,20]$. Jednocześnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał ,że nie rozprywał prawa do rekompensaty ponieważ przedłożone przez J. K. świadectwa pracy w warunkach szczególnych z (...) S.A. , (...) S.A. nie spełniają warunków formalnych.

/decyzja k.10 - 12 plik I akt ZUS/

W dniu 19 kwietnia 2023 r. J. K. złożył odwołanie od ww. decyzji wnosząc o przyznanie rekompensaty. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał ,że w okresie od 5 maja 1980 r. do 29 lutego 1996 r. tj. pracy w (...) S.A. oraz okresie od 22 października 2007 r. do 28 lutego 2009 r. tj. pracy (...) S.A. wykonywał powierzone mu obowiązki pracownicze w warunkach szczególnych.

/odwołanie k.3 – 3 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odповідь na odwołanie k.4 – 5/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. K. urodził się (...)

/okoliczność bezsporna/

W okresie od 5 maja 1980 r. do 29 lutego 1996 r. J. K. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) S.A. z siedzibą w Ł..

Wnioskodawca początkowo został zatrudniony na stanowisku prasera w wydziale obuwia prasowanego , a następnie powierzono mu obowiązki agregatowego. W ramach powierzonych obowiązków wnioskodawca zajmował się obsługą agregatów wtryskowych. Z dniem 11 października 1984 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki pracownicze brakarza w wydziale kontroli jakości. Z dniem 12 października 1987 r. J. K. powierzono obowiązki agregatowego.

Od dnia 1 kwietnia 1989 r. J. K. powierzono obowiązki mistrza w wydziale obuwia wtryskowego. W ramach powierzonych obowiązków wnioskodawca zajmował się nadzorem nad pracownikami zatrudnionymi w powyższym wydziale. Do powierzonych wnioskodawcy obowiązków należało m.in. kontrola nad prawidłowością wykonywania zadań przez podległych mu pracowników , kontrola utrzymania ładu , porządku i czystości na wydziale , wydawanie poleceń i instrukcji podległym pracownikom , rozdzielanie zadań, udzielanie zwolnień od pracy , nadzór i kontrola prawidłowości eksploatacji maszyn i urządzeń, nadzór nad wykorzystaniem czasu pracy , dokonywanie przesunięć pracowników między stanowiskami lub między komórkami operacyjnymi , składanie pisemnych meldunków z realizacji zadań produkcyjnych , informowanie koordynatora produkcji o wszelkich nieprawidłowościach w przygotowaniu i przebiegu produkcji pod względem technicznym , wykonywanie innych zadań zleconych przez koordynatora produkcji , prawidłowe i ekonomiczne zorganizowanie pracy na danej zmianie w sposób zapewniający racjonalne wykorzystanie czasu pracy , zatwierdzanie dowodów obrotu materiałowego zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami , wnioskowanie o ukaranie pracowników danej zmiany naruszających postanowienia regulaminu pracy , dysponowanie w czasie zmiany samochodem służbowym i podejmowanie decyzji o potrzebie jego użycia w razie konieczności. W związku z pełnionym stanowiskiem wnioskodawca otrzymywał dodatek funkcyjny.

Ww. zakład pracy wystawił wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

/dokumentacja osobowa wnioskodawcy k.29 , zeznania wnioskodawcy min.00:17:11 – 00:22:12 rozprawy z dnia 24 lipca 2023 r. , płyta CD k.18/

W okresie od 22 października 2007 r. do 28 lutego 2009 r. wnioskodawca zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) S.A. z siedzibą w Ł..

/świadectwo pracy k.15 plik II akt ZUS/

Sąd Okręgowy ustalił, powyższy stan faktyczny, na podstawie dokumentów, znajdujących się w aktach organu rentowego oraz zgromadzonych w aktach sprawy , a także w oparciu o zeznania wnioskodawcy. Wprawdzie załączona do sprawy dokumentacja pracownicza wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia w zakładach w (...) S.A. z siedzibą w Ł. potwierdziła zarówno okresy wykonywania pracy przez wnioskodawcę jak i zajmowane przez niego stanowiska , to jednak brak było podstaw do przyjęcia ,że na stanowisku mistrza , choćby z uwagi na szeroki zakres powierzonych mu obowiązków ,świadczył on pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.21 ust.1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 164) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Stosownie do treści ust.2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art.23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31 marca 2016 roku, III AUa 1899/15 – Lex 2044406).

Przepisy art.2 punkt 5 i art.21 ust. 1 o emeryturach pomostowych formułują dwie, zasadnicze, przesłanki nabycia prawa do rekompensaty:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia przepisu art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art.173 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, za których

były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 roku, to warunek sformułowany w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 roku.

Prawo do emerytury pomostowej przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy z dnia o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.3 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych).

A zatem, należy wskazać, że prawo do rekompensaty, zgodnie z w/w ustawą, mają osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r., które przed 1 stycznia 2009 r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że wnioskodawca nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie do treści art.32 ust.4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2022 r., poz.504) wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z §1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Ww. rozporządzenie w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w §2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Natomiast w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237, poz.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia.

W myśl §21-23 tego rozporządzenia powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w §25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii, zasadnym stało się zatem, ustalenie, czy praca wykonywana przez ubezpieczonego w spornym okresie, była wykonywana w warunkach szczególnych o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach, wszelkimi środkami dowodowymi, tj. na podstawie zeznań samego ubezpieczonego oraz dowodów z dokumentów, przedłożonych, w toku postępowania dowodowego. Z tych też przyczyn, sąd dopuścił dowód z zeznań wnioskodawcy oraz załączonych akt osobowych.

Okresami pracy, uzasadniającymi prawo do świadczeń, na zasadach, określonych w rozporządzeniu, są okresy w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale, w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§2 ust.1 ww. rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników, zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze).

Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do ww. rozporządzenia wskazuje wprawdzie, że do prac w warunkach szczególnych należą wymienione w Wykazie A Dziale IV, poz. 21 – prace przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów; produkcja sadzy oraz wymienione w Wykazie A Dziale XIV, poz.24 prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, to jednak w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób przyjąć, że obowiązki mistrza jakie wnioskodawca wykonywał w okresie od 1 kwietnia 1989 r. do 29 lutego 1996 r. były pracą w warunkach szczególnych wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zdaniem Sądu nie ma podstaw, by przyjąć, że w spornym okresie wnioskodawca wykonywał pracę polegającą na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorem inżyniersko-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Sąd nie neguje, że wnioskodawca nadzorował pracę podległych mu pracowników, to jednak nie sposób przyjąć, choćby z uwagi na szeroki zakres powierzonych mu obowiązków na stanowisku mistrza, aby był on narażony na działanie takich samych szkodliwych dla zdrowia warunków, jak pracownicy wykonujący pracę na oddziale w pełnym wymiarze czasu pracy.

W tym miejscu należy przywołać stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 września 2009 roku w sprawie o sygn. akt II UK 31/09, zgodnie z którym jeśli czynności ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżyniersko-technicznego wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A w/w rozporządzenia kontrolą lub dozorem inżyniersko-technicznym, to okres wykonywania tej pracy uzasadnia prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego, ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. W utrwalonym orzecznictwie zwraca się jednocześnie uwagę, że zachodzi potrzeba odróżnienia czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowanym dozorem inżyniersko-technicznym, od czynności, które nie pozostają w żadnym związku z tym dozorem i stanowią dodatkowe obowiązki. Czym innym jest bowiem wykonywanie czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowaniem dozoru inżyniersko-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. Wykonywanie takich czynności w ramach zakresu obowiązków na danym stanowisku pracy uniemożliwia sprawowanie dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a w konsekwencji wyłącza zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2011 roku, II UK 48/11, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 marca 2013 roku, III AUa 1093/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w wyroku z dnia 22 sierpnia 2012 roku, III AUa 374/12). Jak wyjaśnił natomiast Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt I UK 184/13, „dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie” – aby mógł być uznany za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – musi odpowiadać łącznie następującym warunkom: 1) musi być dozorem inżyniersko-technicznym, czyli dozorem specjalistycznym, a nie dozorem „jakimkolwiek” (nie może być „zwykłym” dozorem wykonywanym w ramach pracowniczego podporządkowania kierownictwu pracodawcy); 2)

musi być sprawowany „na oddziałach i wydziałach”, czyli powinien być wykonywany bezpośrednio w określonym, skonkretyzowanym środowisku pracy, w którym istnieje narażenie na czynniki o znacznej szkodliwości dla zdrowia lub powodujące znaczny stopień uciążliwości pracy albo wymagające wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia; 3) powinien dotyczyć prac zgodnych z wykazami prac w szczególnych warunkach (zawartymi w załącznikach do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku) i wykonywanych bezpośrednio przez osoby, nad którymi sprawowany jest nadzór; 4) musi być wykonywany stale przez osobę nadzorującą, czyli nie może mieć charakteru okazjonalnego (peryferyjnego); 5) powinien być sprawowany w pełnym wymiarze czasu pracy, jaki obowiązuje osobę nadzorującą na zajmowanym przez nią stanowisku. Tymczasem, z ustaleń dokonanych przez Sąd w przedmiotowej sprawie nie można wywieść, by wnioskodawca nadzorował stale osoby pracujące w warunkach szczególnych. Przynajmniej z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca zajmował się czynnościami, które nie wiązały się z jego bezpośrednią obecnością na wydziale produkcyjnym. Oprócz bowiem czynności jakie podejmował na oddziale produkcyjnym zajmował się on również: składaniem pisemnych meldunków z realizacji zadań produkcyjnych, informowaniem koordynatora produkcji o wszelkich nieprawidłowościach w przygotowaniu i przebiegu produkcji pod względem technicznym, zatwierdzał dowody obrotu materiałowego zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, wnioskował o ukaranie pracowników danej zmiany naruszających postanowienia regulaminu pracy, dysponował w czasie zmiany samochodem służbowym i podejmował decyzje o potrzebie jego użycia w razie konieczności. Z całą zatem pewnością zakres jego obowiązków wykluczał jego stałą obecność na wydziale produkcyjnym.

W tym miejscu wskazać należy, że w orzecznictwie (wyroki Sądów Apelacyjnych: w S. z dnia 20 września 2012 roku, III AUa 374/12 Lex 1223476, w Ł. z dnia 3 kwietnia 2013 roku, III AUa 1267/12 - Lex 1312036, w B. z dnia 17 kwietnia 2013 roku, III AUa 10430/12 - Lex 1314677) przyjmuje się, że „dowód tylko z zeznań świadków, z uwagi na szczególnie i wyjątkowy charakter prawa do emerytury w obniżonym wieku, nie może przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, zwłaszcza, gdy fakty wynikające z zeznań świadków nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej. Inaczej mówiąc moc dowodowa zeznań świadków, jest tak niska, że dowody z zeznań świadków nie spełniają wymogu dowodów pewnych, jednoznacznych i precyzyjnych. Z tej zatem przyczyny na takich dowodach nie można oprzeć orzeczenia pozytywnego dla strony.” W tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków czy ubezpieczonego, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach.

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą §2 cytowanego rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art.32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art.245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, Lex nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku sygn. III AUa 466/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 roku sygn. III AUa 795/08, opubl: Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60).

Zważywszy zatem na brak możliwości zaliczenia wnioskodawcy do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okresu od 1 kwietnia 1989 r. do 29 lutego 1996 r. bezcelowym było szczegółowe badanie charakteru pracy skarżącego w pozostałych spornych okresach.

Biorąc pod uwagę powołane przepisy stwierdzić należy, że wnioskodawca ze względu na nieprzepracowanie wymaganego ustawowo 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie nabył prawa do rekompensaty.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

/Jacek Chrostek/

S.B.